

Kamera och kropp i laddad dialog

DANS

Manegen: Tria – en dansad triptyk med Korda. Koreografi: Linda Forsman. Nadir.

Dans: Linda Forsman. **Foto:** Gunnar Källström. **Ljus, musik:** Lou Lundqvist. **Oeil. Ljus, musik, scenbild:** Lou Lundqvist. **Kostym:** Ann-Mari Antilla. **Medv:** Robin Hagggar, Andrea Svensson, Femina Novem. **Ljus, musikbearb:** Lou Lundqvist. **Scenbild, kostym:** Christina Doverlid. **Medv:** Linda Forsman.

● När gruppen Korda, dvs koreografen och dansaren Linda Forsman, ljussättaren och musikern Lou Lundqvist och bildkonstnären Håkan Blomkvist, skapar sina valörrika föreställningar är det inte bara musiken som har resonans och klang utan även rörelser, ljus, färger och material. Helheten blir summan av delarna och betraktaren kan pendla mellan dem. Men vad händer när ytterligare ett öga, kameran, väljer vinkel? Nadir, visad under Göteborgs filmfestival, är Kordas första film och inleder det tredelade programmet på Manegens vindskupesceen.

Gunnar Källström har filmat. Hans känsliga kameraöga

fångar skiftningarna i färg, ljus och rörelse nylikt närgånget men ändå med distans. Man uppfattar tre stämninglägen under filmens sexton minuter; först ett färgskimrande skuggrike där Linda Forsmans gestalt syns som en platt silhuett, en skugga. Det leder tankarna till hennes poetiska stycke "...däri består minnet", som framfördes på Musikmuseet för ett år sedan med scenbild av just Håkan Blomkvist.

Nadirs mellandel går i blått, och musikens korta, klirrande ljud får en dovare klang. Kameran glider över dansarens kropp som en närgången betraktare, smeker nästan kostymens gråblå sidentyg och stannar vid en hand, en fot. Här ges ingen överblick; åskådaren måste anpassa seendet efter fotografens rytm och bildsnitt. Men det finns en laddning i dialogen mellan kamera och kropp, vars tvådimensionalitet förstärks av att direktljudet är borttaget och ersatt av musik och pålagd andning.

Filmen avslutas med ökad dramatik. Klangerna i musikens snor ihop sig, tempot i dansen ökar och den röda färgen dominerar. Linda Forsman blir en het låga, blodfull med utsläppt hår. Hon tycks ha lösgjort sig från bakgrunden och andetagerna blir alltmer påtagli-

ga. Så stannar hon upp och möter uppfordande kamerans blick innan hon, likt en skugga, åter glider in i kulissen och skymtar till i en glipa.

Nadir är lika mycket klipparens som fotografens och koreografens film. Kerstin Eriksdotter, som också klippte Donya Feuers Dansaren, rytmiserar och betonar. Att se Nadir är som att lyssna på en målning. Färgen är kastad på duken, som ännu vibrerar och drar till sig blicken. Det är lustlylt.

Blicken finns också i Oeil, som ju betyder öga, och här snarast är ett ögonkast. Linda Forman har gjort en duo för Robin Hagggar och Andrea Svensson som har ett annat rörelsetemperament än koreografen själv. Som två jämnstarka varelser leker de kurragömma i Lou Lundqvists scenrum, där några färgsatta skärmar och snedställda balkar tonar fram i dunkelt ljus till ekot av röster.

Manegen är en ganska liten scen med lågt i tak, vilket känns när dansarna tar ut svängarna med svepande snurror och hjulningar över golvet. Det är först när blickarna mötts och förändringen mot närhet inlett, som rummets täthet riktigt samspelar med dansarna. Några häftiga kast och lyft

övergår i stillhet och tystnad. I en mycket vacker sekvens avslutar Robin Hagggar Andrea Svensson. Deras andning förenas medan armarna långsamt, unisont vecklas ut. Tryggheten är etablerad och jakten som överraskande avslutar Oeil får en ny innebörd.

Linda Forsman avslutar med solot Femina Novem, som hade urpremiär i somras på Medeltidsmuseet (SvD 9/8 - 94). På Manegen är scenografin ny – tre sköldar i metall och trä som ibland får dansaren att försvinna ur åskådares blickfält – och koreografin delvis omarbetad. Litet saknar man den medeltida inramningen, som gav en spännande relief till Forsmans smått gäckande sibylla. I vacker gallerklänning och en blick som ibland stirrar rakt mot oss rör hon sig i ett växelspel av stillhet och frenetisk energi som skapar en stegring genom hela föreställningen fram till den slutliga befrielsen. Hon lyssnar inåt och utåt; utgör en egen tidlös stämma i Lou Lundqvists kollage av havsbrus och regn, medeltida flerstämmig mässmusik. I Linda Forsmans mjuka intensitet paras närvaro med flyktighet. Kanske är det därför Manegens scen känns litet för trång för Korda.

ANNA ÅNGSTRÖM